

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čě!

F.

Szerbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu šobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Cantate.

Jana 16, 5.—15.

Kaž je Jěsuš šwojim wučobnikam w tymle šćenju do přjedy prajił, tak je šo tež stalo. Ša tam du; trošćtać k wam pschindže, wón praji. Šich Knjes a mištr je tam šchol; wón, kotryž jich hač dotal se rtom a ruku wodžesche, je jich wopušćizil; ale nětk bu šwjaty Duch š jich wodžerjom, tón Duch, kotryž jeho pschekrašni, hdyž jim pschipowjedasche, šchtož wot jeho wsja; kotryž jim do wscheje wěrnosće pucž pokasa a Jěsušowy skutk dale wjedzišće w nich a nade wschěm šwětom.

A tak, luby čitarjo, je to hišće pschezo. Šwjaty Duch ma šwoje džělo mjes čłowjekami a čini tole džělo tak, šo šo Jěsušowe šłowo wobtwjerdža: wot mojeho budže jo wsacž.

Kajće džělo to je? w čim skutk šwjateho Ducha mjes čłowjekami wobštawa? — Nasche šćenje nam praji, šo je to dwojake džělo a šo šo jeho skutk po tym stawa, kajnyž my šami šmy. Trošćt a wěrnosć ma wón ša pobožnych, šhóstanje ša šych; tónšamy Duch po tajkim wschelako škuttuje, pak na derjeczinjaze, pak na bolosćiwje waschnje, ša tym hač to kōzdy wot naš šakłuzja. Wo tym naš Jěsuš w dženknišchim šćenju rošwuczuje. Wužijmy jeho wučbu, hdyž šebi pschedstajecž dawamy

škutk šwjateho Ducha w čłowškej wutrobje, pschi čimž mamy pōsnacž, šo a tak šwjaty Duch woboję čini: šchtrafuje a trošćtuje.

1. Škutk šwjateho Ducha w čłowškej wutrobje je šchtrafowanie; pschetož tak Jěsuš wučobnikam pschipowjeda: „Šdyž tónšamy pschindže, budže wón šwět šchtrafowacž hrěcha, prawdosće a šuda dla: hrěcha dla, šo wóni do mje njewěrja; prawdosće dla, šo ja du k šwojemu Wótzej, a wy mje dale njewidžicze; šuda dla, šo je šeršćta šwěta šudženy.“ — Prawe wuloženje tychle šłowow lohke njeje. Šchto maju wone w jenotliwym na šebi?

Šwjaty Duch budže šwět šchtrafowacž, t. r. šwaricž, pschepokasacž, wohańbicž hrěcha dla; wón budže ludžom hrěch psched woczi stajecž, a kotry hrěch? šo wóni do mje njewěrja. A hlejće, to je šwjaty Duch hnydom činił, jako bu šwjatkowicžku na wučobnikow wulaty; tehdy je wón psches Šětrowy rōt njewěrjazy m předomal a jim wōtrje porokowal: Wy šće Jěsuša Nazarenskeho, muža wot Boha, morili; a potom je jim tōnle Duch psches tehošameho Šětra do šwědomnja wolał: Knjesa žiwjenja šće wy morili! Tak je šo Jěsušowe šłowo dopjelnilo: „wón budže šwět šchtrafowacž hrěcha dla, šo wóni do mje njewěrja;“ njewěra je Jěsuša na šchizj pschibila, njewěra je tōn čezki hrěch wobeschla, šo je Knjesa žiwjenja morila.

Dale: Šwjaty Duch budže šwět šchtrafowacž, t. r. pschepokasacž a wohańbicž „prawdosće dla, šo ja du k šwojemu Wótzej, a wy mje dale njewidžicze.“ Tež to je šwjaty Duch činił psches rōt japoschtolow a šćenikow: pschetož wón je jim mōz a šhroblosć dawal, šo psches hrěch njewěrjazyh šchizjowaneho jako horjestanjeneho a pschekrašnjeneho Šbōžnika šwětej pschipowjedachu. „Wy

ščje jeho morili; teho je Bóh sbudžil, teho šmy my wšchitzy šwědkojo. Duž wjedz tehodla zyła Israelska kžěža saměščje, so je Bóh tehošameho Jesuša, kotrehož wy šče šchizowali, ja Anješa a Šhrysta postajil" — woła Pětr we šwojim šwjatkownym předomanju. Tak je šwět prawdoščje dla šchtrafowany psches sbudjenje Jesom Šhrysta, kotryž bu psches to we šwojej prawdoščzi wuprawdženy psched wšchitkim šwětom; a š možnymi duchownymi šlowami japoschtolow šo tele šchtrafy wufonjachu.

A ščezemu: Šwjaty Duch budže šwět šchtrafowacž šuda dla, so je šeršhta šwěta šudženy, t. r. šwět š swojemu poštroženju a wohańbjenju pošnaje, so je jeho šeršhta, kotryž běšče psches Jesušowu šmjercž na šdace dobył, wjele bóle dobyče šhubil a š tróna štorčženy, dokelž je šo šchizowany a horještanjeny Jesuš jako jeho pschewinjet wopokajal a šo nětko wokoło tuteho Jesuša lud šhromadžuje, kotryž je wón wutorhnył wot wyschnoščje čžemnoščje, a dokelž šo Jesušowi japoschtoljo mjes lud ščželu „š wotewrjenju jeho wocz, so by šo wobrocžil wot čžemnoščje š šwětku a wot mozy Satana š Bohu.“

Šo tajkim wo hrěchu njewěry, wo Jesušowej prawdoščzi, wo šudže, kotryž jeho šeršhtu potrjehi, dyrbi šo šwět pschepokasacž psches šwjateho Ducha a š tym wohańbicž, to pschpowjeda Jesuš w našchim ščženju, a to je šo štało hnydom wot teho dnja šem, jako bu šwjaty Duch š Jesušowym wučobnikam pošlaný a na nich wulaty. To je štk šchtrafowanja šwjateho Ducha w čžlowjeku, a to je wón hacž na dženšnišči džen.

Šlej, luby čžitarjo, tež š tebi šwjaty Duch wšchědnje šchtrafujzy pschšhadža; — šchtrafujzy twoju njewěru, małowěru abo pschewěru, twoju njeprawdu, kotruž čžiniš, tak hušto hacž praweho Boha šabywalš, twoje šakomžžowanje dobreho, hdyž w šhodženju ša Šhryštušom woliwkušješ, twoje šelčjenje se šwětom a pošorjenje psched jeho šeršhtom. Šaj, šwjaty Duch dušham, kotrež čže roškwěčžicž, žaneho mēra njewoštaja, tak dołho hacž je hiščeže čžemnoščž w nich; wón pschecžiwto wšchemu wojuje, šchtož naščej šbóžnoščzi na pucžu šteji, a wufonja w naš šwój štk se šchtrafowanjom, doniž šo jemu zyłe njepoddamy. Duž bojmy šo hrěcha; šmy-li pať šhrěšchili, dha njespjećujmy šo šwjatemu Duchej, ale dajmy jemu jeho džělo šchtrafowanja we šwojich wutrobach wufonjeć.

2. Druhi štk šwjateho Ducha w čžlowškej wutrobje je trošchtowanje.“ „Dobre wam je, so ja tam du. Pschetož hdy bych ja tam njeschol, dha by trošhtar š wam njepschischol. Šdyž pať tam du, čžu jeho š wam pošlacž,“ praji Šhryštuš a pošnamjenja tuteho trošhtarja jašnje š dalšchimi šlowami: „Šdyž pať tamny Duch wěrnosčje pschindže, tón wam pucž do wščjeje wěrnosčje pošaje.“ To reka, wy dyrbicže, hdyž waš ja wopusčžju, tajšeho trošhtarja doštacž, kotryž wam dołkadnje a možuje pomoz škieži, pschetož wón waš na pucž wěrnosčje domjedže.

Tajšje pomozy šu wšchaf Anješowi wučobnižy jara pošriebni byli, pschetož woni mējachu čžežke džělo psched šobu a dyrbjachu wulke bēdjenje wobštacž, jako nětk wuńdžechu, ewangelij pschpowjedacž wšchemu štworjenju. Š možnym duchom njewěrnosčje, kotryž je šhar a wótz šžě a š temu mordat wot špocžatka, woni njeshytne do šo šrašychu, dokelž jako pošli wěrnosčje š njebieš psched šwětom wuštwowachu. Ale njestrachujče šo! wón šwojich trošchtuje; wam dyrbi šo šchit a pomoz doštacž, možnišcha dylšli tamny wobronjeny je. Duch wěrnosčje wot Boha

budže wašch wodžer, kotryž waš we waščej čžlowškej šhudobje š mojego bójššeho bohastwa wobdari; pschetož wot mojego budže wón bracž a wam wudžělecž. To šu japoschtoljo Jesušowi tež šhonicž šmeli; wšchaf wěmy, tak bohacže je šwjaty Duch šwój trošhtarški hamt nad nimi wufonjal a se šlabnych čžlowjekow rjekow šhrobkoščje a wudžeržliwosčje ščžinił psches mož a wodjenje bójššjeje wěrnosčje.

A nješměmy šo my, lubi čžitarjo, tež tehole trošchtowanja šwjateho Ducha nadžecž a jo na šebi šhonicž? Šaj, to my šměmy; wšchitzy šrudni budža trošchtowani, wšchitzy špróžni a wobčžženi woššewjeni a wšchitkim, kotriž prawje wojuja, pomoz š bokej štupi. To pať nješměmy šapomnicž, so je jeno tym, kotriž wěrnosčzi poškluchaju, pomoz Ducha wěrnosčje šlubjena. Jesušowym wučobnikam pošacž tole šlubjenje, duž tež nam, šmy-li jeho wučobnižy; šhodžimy-li na pucžu japoschtolow, dha budže Duch, kiž jich wodžeschje, tež š našchim wodžerjom. O derje nam! pschetož ničž w tymle žiwjenju tak jara njetrjebamy kaž trošhtarja š wššoka, ničž nam tak nusne njeje hacž šhonicž, so mamy Boha, kiž pomha. Na šemi džě je tak wjele horja, tudy dyrbimy tak někotru čžěšnotu pschěncž a mamy špytowanja wot wonka a wot nutška šnjescž. Šeli pať šmy hlošu wěrnosčje poškluchni, dha pschindže tež Duch wěrnosčje š nam a pschinjěše nam woprawdžitu pomoz, so njepodležimy. A bywa-li nam šnadž ras tež štyššno, dha naš tola štruchloščž njejima, šaj, my pošbēhujemy šo tež pod mróčžnym nješjom, njewoštawamy šo wutrobitoščje, ale šmy ščžerpliwi w horju a šbóžni w nadžiji. Duž, lubi čžitarjo, dajče šo šchtrafowacž a š dobremu čžahnyčž wot šwjateho Ducha, dha budže wón waš tež trošchtowacž we šwojim čžašu! Šamjeń.

Domjazny kšchiz.

Wěščje do kóždeho šchěščžjansšeho domu ras horjo abo šchizž šastupuje. Ale runje w domjazym šchizžu dyrbja mandželšy we wěrye a luboščzi twjerdže hromadu džeržecž, šo šnapšchecžnje pošbēhowacž a trošchtowacž. Tak nješměšch čžiničž, kaž Šiobowa žona čžinjěše, kotraž š swojemu čžežko a dołho šhoremu mužej rjekny: „Džeržiš ty hiščeže twjerdže šwoju šwěrnosčž? Požohnuj Boha a wumě!“

Šak ma šo wot muža a žony šchizž, jimaj wot Boha napošženy, njescž, to pošajuje nam na rjane wašchne pobožna pruška kralowa Louisa, kotraž we dnjach čžežkeho njeshboža šwojemu nanej pišasche: „Radny budžecže, mój luby nano, šlyšhecž, so šo njeshbože, kotrež je naju pošriebni, do naju mandželšeho a domjazeho žiwjenja šacžiščžžalo njeje, ale je tršamo čžim bóle wobtwjerdžilo a namaj hiščeže lubšche ščžinił. Mój mandželški je miłoščžiwišchi a luboščžiwišchi dylšli hdy. Wčžera wón rjekny, tak š niška přjecž a jednorje se šwojimaj šwěrnymaj wóčžkomaj na mnje hladajzy: „Ty, luba Louisa, šy šo mi w njeshbožu hiščeže dróžšcha a lubšcha ščžiniła. Nětko se šhonjenja wěm, šchto na Tebi mam. Nječch wonkach wšchor howri, hdyž jeno w naju mandželštwje dobre wjedro wobšhowamoj.“

Tak bē prawje. Njesbože luda, kotrež džě běšče kralowššeho doma šamšne njeshbože, šwjasa krala a kralowu jeno hiščeže twjerdšcho hromadu. Tež Dr. Luther, kotrehož je džě Bóh do jara wjele domjazeho šchizža wodžil, možeschje wo šwojej mandželškej prajicž: „Ja mam pobožnu, šwěrnú žonu, na kotruž šmē šo mužowa wutroba špusčžecž.“

Rhwalemy budź Bóh sa dar swojeho słowa!

(Zaf. 1, 16—21.)

Ślós: Śdy bych ja i tawshnt jashkami —

Klincz halleluja radoścziwe
Nam i dżakowneje wutrobny,
So dal je swoje słowo mile
Bóh Wóćez, człowistwu pscheczelnny;
Wschaf psches njo dżeczzi Boże śmy,
Duż wutrobny so radujmy! —

Dar dobry wschón a dokonjany
Nam i wyśokoscze śkiczi so
Wot Wótza śwětła, żohnowany
Sa wodżerja nam Bożeho;
Psches słowo wěrnoścze je nam
Cżec namakacz dal i njebieśam.

Psches njo śmy psched śhm sakhowani,
So w hréchach njebludżimny so,
Na herbstwo sbóžne powołani,
Do raja junu kraśneho
Tam dozpmny do towaśtwa
S nim, kiż so ja Wótza nam da.

Duż njećziśtoścż wschu wotkladujmy
A wurjedźmy so wot ślósćze;
Psches słowo Boże wufwjećujmy
Eso, sestawajmy i bludnoścze,
So i myślu cżichej sapschimnny,
Śdyż dostali dar kraśny śmy!

Wschaf sbóžnoścż i nim so posćiczuje,
Śdyż do dusche so sashczżepi,
Naś do śwětła i cżmy pokasuje
A i njebieśam naś wobnowi.
Duż khwalmy Boha radośtnje,
So w słowje dawa žiwjenje! —

S winoweje stwy.

W nětajkej winowej stwy ředźesche jedyn wschédny hóscż blisko pschedawanishego blida a ślyshesche, tak so tam řlédowaze rosřeczżowanje wjedźishe:

„To wino dyrbi ja moju žonu bycz, kotraž hiżom na dwaj mēřazaj khora leži. Kak wjele placzi dha blescha wot Wascheho najtunishego?“

„Hriwnu a 50 nowych.“

„Se to pať tež dobre?“

„To móže Wascha žona hiżom picz.“

„Sa wschaf dyrbiu łóždy pjenjeřł hromadu bracz, pjenjeřł řu nimale wschē, a haptykar chze placżeny bycz; ale ja chżyl swojej wbohej žonje radny najlěpsche dacz. Eśnano mohł hiśchće nēřchto wshshcho hicz. Eshtoha bliźishe placzi?“

„Hriwnu a 75 nowych.“

„Se to wjele lěpsche? Moja žona wschaf dyrbi dobre wino picz.“

„Wěso, rozdźěl je řlodźic.“

„Wy macze drje jo potom hiśchće dróžishe?“

Duż poźmēwfnny řo pschedawať, kotremuż tole witowanje pozinaśche wobczēžne bycz, a dżesche: „Haj, haj, tak wyśoko horje, so drje Wy bleschu saplacżicż nje mohli, byśchće tež najhłubshcho do

řwojeje móřchnicżki pschimnnyli. Kak wjele dha chzećze po prawym mēcz?“

„Ach, i wopředka jemu bleschu; ja njemóžu wjazh kupicz; ale dajće mi tola bleschu ja dwē hriwnje; ja chżyl swojej žonje radny nēřchto prawje dobreho pschinjescz.“

Duż tamny wschédny hóscż i krutymi kroczelemi pschistupi a e kupzej rjekny: „Lubny pscheczelo, macze Wy khartu se swojej řirmu pschi řebi?“

A kaź řbože pschējēdže řhudeho muža ta myřli: Tónle řnjes chze najřterje pola mje dżelacz dacz; wón widzi, so řhm řchewz; to budže wořebna wjedźba. S řjutom řchepotajshy wuczahny řwoju řhartu, pokłoni řo a dżesche: „Haj, mój řnježe, jeli móžu řluźicż.“

Stary řnjes pomyřli pschi řebi: najpředny chżyl ja tebi radny pořluźicż. Wón polozi řuku na řchewzowe ramjo a wótisje rjekny: „Mój pscheczelo! Wy macze drje řwoju řhoru řonu tak prawje i wutrobny lubo?“

Na to chżysche řchewz wutrobne haj prajicz, ale řylly bēchu hiżom předny tu, a te řeczachy dżē tež jashnje dospcz. Wón řaneho řłowczka wurjez njemóžesche.

Lubosćizny řnjes potracżesche: „Nětko dżicze domoj: wino hnydom ja Wami pschińdže. Sa licżbu bleschow a sa placżisnu dajće řo jeno mi postaracz. Sa dawam Waschej žonje bóřfowne wotkhorjenje pschecz. Do řtupa! Eso niż hatle dżakowacz! Eśhm general byl. Do předka i řwojej žonje!“

F.

Spodźiwne wodjenje.

Hiśchće njewocżishećżane pomjedanićko, řpiřane wot ř. Kulmana, w řwojim cżařu wuczerja w Delnim Wuřēsđže.

(Pofracżowanje.)

VI.

We řapoczatku bē prajene, jo wschitke łódže, kiż tehdom i Amsterdama jēdžechu a na kotřichž jenej bē našch řkorla, řo do ranisheje řndisheje wjesechu. A kaź bē dale prajene, dha po přněnej nozy njewjedra řana wot řhch łódżow wjazh widżecz njebē, hacz jeno ta jena, na kotřejž bēchu řkorla a jeho towarshojo. Śdže bēchu tamne łódže wostale a hacz bēchu tež rořlamane, to woni njewjedżachu. Wo ludżoch, kiż bēchu i teje rořlamaneje łódže do cżołmow řestakali a řo wotwjesli, řkorla řenje nicžo wjazh njeřlyshesche a tež njeřhoni, cżi řu najřterje wschitshy na morju řawutłili abo řo řatepili, a bē řo jim po řajkim najřterje tak řtalo, kaź řhm řhjom towarsham, kotřiz bēchu i řkorlu na maľym cżołmiku byli. Te tamne wóřom łódżow, a tež ta wóřnska, kiż bē tamnym řa řchit, pschijēdžechu do řndisheje.

Śdyż chzedža ludžo wot nař, to řēta i Europisheje do řndisheje na łódži jēcz, dha dyrbi na wulke atlantiske morjo a potom po nim pschezo i poľdnju nimo řfriki, jo řim řfrika i lēwizny wostawa. Śdyż řu hacz na řónž řfriki dojēli, wobjēdu pořledni roh tuteho kraja, pschĩndu do řndishego morja a jēdu pschi na-pschecznej řtronje řfriki řařo horje, hacz do řndisheje pschĩndu. To je daloki pucz, ři tawshnt milow maja cżi ludžo jēcz.*

We morjach je wjele kupow, maľych a wulkih, tak tež w řndisim morju, a tam bē, hđžež bēsche řo řim řich łódž rořlamala. řkorla řu na řpodźiwne waschnje pschi řiwjenje řdzerżany.

Řupa, na kotřejž řkorla bē, njebē jara wulka, pschetož řa dwaj dnjej móžesche řo řyla řupa pschēncż wot jeneje řtronny morja hacz i drugej, ale řłódna a řjana bē kaź paradis, a njebē tam řana řhna ani mjerřnjenje, ale wobřtajne nalēczjo a řhcha natury řa řhke lēto njepřchēsta a řjanoscz njesahiny. Řjes řchtomami, kiż

* W nēćziřchim cżařu wuźima řo řróřchi pucz, psches Eřřjedżofeniřte a Eřčēwjenje Morjo wjedżazy.

na tej kupje roščezchu, bčhu khlěbowe shtomy a palmy, kotrychž bč wulka mnohota, najwužitnišče.

Khlěbowe shtomy rostu i liščom a i halošami kaž našče řadowe shtomy. Na nich rostu plody, wjetšče hač dwě muškej pjaščzi hromadže. Tute plody jědža řo se shtoma řyre a řu jara dobre, tež budža warjene a pjećene, a hdyž řu pjećene, řlodža jako pščeńčny khlěb. Čžorni ludžo je takle pjeću: najprjedy pala drjewo, řo maja žehliwe wuhlo a popjěl, nakladu khlěbowe plody, do palneho liščza řawalene, na horzy wupaleny blař, řeřypaju horzy popjěl řařo horje a wjerščha tež žehliwe wuhlo, a na wščo poľoža potom něščto řucheho liščza a drobneho drjewo; a hdyž je potom wščo wuhafnylo, dha je jich khlěb pjećeny. Takle pjećeny dostawa wón brunu řorku kaž našč, a řo potom kraje kaž našč a řlodži kaž našč pščeńčny khlěb.

Wot palmowych shtomow rostu tam tšoje. Najprjedy řadowa abo winowa palma. Wona narošče na poľ řta lohczi dolha a nima wot pjenka hač do wjerščka žanych halořow, na wjerščku pař je wulki řcheřerjaty čječž dolheho a řčerokeho liščza, kiž řo do wščech bokow řmahuje, a je tak woprawdže krařny a majeřtetiski shtom. Na wjerščku pod liščom roščze řad, kotryž datle řeka, te řu wjetšče hač našče řlowki, rostu pař na kičzach, kaž našče wino, na jenyum shtomje huřto dwazeczzi kičzow a na jenej kičzi wot řta hač do dweju řtow plodow, kotrež řu nimo mery dobre, lěpšče hač žadny drugi řad. Teľe palmy naroštu i jadra a njepuřčezjeja i řorjenja mlode shtomiki, kaž něhdže pola nař řlowezina, tež njemóža řo palmy řčezěpicž, dokelž žanych halořow a řčmutajzow njeczěřja. Najlěpje rořtu palmy pšči wódných řekach abo pšči wodowych žóřkach. We najwjetščeľ horzoczje, hdyž je wščitkón drugi řad na shtomach řeřawil a hdyž druhim shtomam liščze wotpaduje, řelenja řo palmy najřeńšcho a řrawja tehdom jich plody. Hdyž řu datle řrale, je to řa tamne hólčzata wulke wjeřele, pščetož wone něř na palmy čžolpaja a wotřeřuja řrale kičze, deľekach pař džerža maczerje wulke plachty, na kotrež hólčzata wotřejane kičze puřčezjeja. Datle řo řyre jědža.

Worjeřčna palma je we wščem žyle na winowu palmu podobna, jeno řo na nej wulke worjeři rořtu, wulke kaž džeczaza hłowa. Ščkorpiřna worjeřha je dwoja; ta řwonřowna je toľřta a nicžata, a hdyž je řucha, móža řo poľ lohcza dolhe nicže wot njeje wotčahowacz. Š tutyč pletu řo borniza a řčtryřki, tež hodža řo wone řkacz, kaž našče pščedženo. Šnutřtowna řčkorpiřna je twjerda kaž roh, a w tutej řčkorpiřnje je jadro, wulke kaž huřaze jejo, a jadro je koľowokoľo i bčlej řłóďkej juřčku wobdate; juřčka řłóďži kaž najlěpšče mloko, jadro pař wjeľe lěpje hač włóřte worjeři. Tuta řadowa juřčka bč, kotruž čžorni ludžo řorli picž dawachu, hdyž wón řhoru a řłaby ležesče, a kotraž jeho tak wofščewi a pořyni.

Mučžna abo muřowa palma, we řrořčzenju tamnyřaj řuna, je tak toľřta, řo ju wulki muž i wobemaj rukomaj ľedom wopřčimnje. Špody řloru, kotraž je něhdže dwaj porřtaj toľřta, je žny řčtom wot řorjenjow hač do wjerščka řame mjeske žro, kaž něhdže pola nař w bořowym drjewje. A tuto žro jara derje řłóďži. Hdyž je tamni ludžo i wodu wupłofaja, nicže i njeho řwuczahaju a je potom wuřuřcho, dha je to řjana bčla muřa, a móže řo pščepjěz kaž našča řitna. Tuta muřa tež i nam pščihadža a je w řlamach řa tuni pjenješ dořacz, je bčla, tež brunřojta a řornjatřojta; ludžo pola nař poliřwu wot njeje warja.

Wřčitke palmy řu řa horze kraje jara wužitne, pščetož wot nich řo tamni ludžo řiwja; i jich liščom, kiž je řkoro lohcž řčeroke a řři lohcže dolhe, řryja woni řwowe hčty, tež pletu wot njeho řčtryřki a wjerčza bornizu. Na kupje, hdyž řorla bč, bčhu wřčitke hčty i palmowym liščom řryte. Tak je řo Bóh řnjješ řa wřčitkich ľudži řaral; nam je daľ žita a ľen a řad, tamnym

pař khlěbowe shtomy a palmy; wřčudže je miľořčž tehořameho Wótza. A derje tym čžlowjekam, kotřiz i džakom řwój wřčedny khlěb i řebi řjeru! —

(Přčichodnje dale.)

Wřčelake i bliska a i daloka.

— Přčichodny řčtwóřř řwječzi našč lubowany řral Wjedřich Auguřt přeni řróčž řwój narodny džej a něťotre dny po tym, 29. meje přčijědže wón do naščeje Łužizy. Šhromadne hólđowanje naščeho řerbškeho ľuda budže 30. meje pščed řerbřřim domom w Budyřčhinje. Přči nim móža řo řerbřřu mužojo, řony a mlode hólzy wobdžělicž. Mužojo maja pščińčž w čžornej drařče a wuřřořim řłobufu, řony w řwařnej drařče a hólzy jako druřki. Worebje tež wot řonjazeho řodu řo bohate wobdželenje woczafuje a čžyřli řo pola řnjješ tachantřkeho předarja Ščewczřka w Budyřčhinje bóřř řamolwicz. Ša řony a hólzy budže řřofej w řerbřřim domje a potom řa wřčitkich řhromadny wobjed.

— Njemery w Ruřkej njechadža pščestacz. W Přetrohrodže je řo 1200 džělaczerjow řajalo, dokelž řbčž přčihotowachu.

— Žalostnje mór worebje ľetřa w řndiřkej řařhadža. Wot 1. januara hač do 15. haprjeje je 576,366 na mór wumřjelo. Řiczby řa přjedawřše ľeta řu 1903: 651,273; 1904: 1022,299, ale teľe ľiczby placzja tehdom na žyle ľeto.

II. Ğudanske prařčjenja wo bibliřřkich worebách.

Staja řadyřerb-Wjela.

3.

Kotry řral je mandželřku
 Kořhněwany řařtorczřil
 A řej niřku řyrotu
 Na jej' měřto wuřwoliř,
 Kiž bč řjana, ale řhuda,
 A tež njebč i jeho ľuda;
 Še, hdyž bčřče řralowa,
 Šřwój řplah řitwy řdžeržala;
 řaniba ju bylo njeje,
 Dycz se řčłachty řazpiteje;
 řańbowala njeje řo
 Štaroh' wuja řhudeho. —
 Wěřč, kotre mjeno wona ma,
 A řak tom' řralej řekaja?

4.

Kotry řral je mužow řład
 Do pařřřřřř' měřřaczřla,
 řrutu pščičařnjju řim daľ:
 „Šłónzuječe tam džeczatka,
 Kiž řu hiřčezje male něř,
 A niž řaršče dweju ľet?

Wotmoľwy na prařčjenja wo bibliřřkich worebách.

2. Antiochus Epifaneř. — 2. Maff. 9.

„Bomhaj Bóh“ njeje jenož pola řnjješow duchowných, ale tež we wřčech pščedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wřbach a w Budyřčhinje dořacz. Na řčtwóřř ľeta placzři wón 40 np., jenotliwe čžiřřla řo řa 4 np. pščedawaju.